

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ

του ΝΙΚΟΛΑΪ ΚΟΛΙΑΝΤΑ

Μετάφραση
NONA ΜΟΛΕΣΚΗ

Σκηνοθεσία
MICHAEL LEINERT

Σκηνικά – Κοστούμια
ΑΝΤΗΣ ΠΑΡΤΖΙΛΗΣ

Μουσική Επένδυση
Από έργα των ΡΑΧΜΑΝΙΝΟΦ και
ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΙ

Σχεδιασμός Φωτισμού
MIROSLAV ZDRAVKOV

Βοηθός Σκηνοθέτη
ΦΟΙΒΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Βοηθός Σκηνογράφου
ΕΙΡΗΝΗ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

Φωτογράφος
ΑΝΤΡΕΑΣ ΛΑΡΚΟΥ

Σχεδιασμός προγράμματος-αφίσας
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Διανομή
Έλενα Ανδρέεβνα - η Αμερικάνα
ΜΟΝΙΚΑ ΜΕΛΕΚΗ

ΘΣ
ΘΕΑΤΡΟ
ΣΚΑΛΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2009-2010
ΠΡΟΚΡΑΤΗΣΕΙΣ-ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ
ΤΗΛ: 24652800/1-99490102

το έργο ανεβαίνει με την άδεια της
HARTMANN & STAUFFACHER GmbH

ΜΕΓΑΣ
ΘΕΣΜΙΚΟΣ
ΧΟΡΗΓΟΣ
ΘΟΚ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΧΟΡΗΓΟΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ

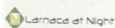
ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ο Νικολάι Κολιάντα γεννήθηκε το 1957 στο Καζαχστάν σε μια μικρή κοινότητα, την Πρεσνονγκορκόβκα,στην επαρχία Κουστανάϊσκαγα. Στην ηλικία των 15 ετών μετακόμισε στην πόλη Σβερντλόβσκ, όπου σπούδασε στη Δραματική Σχολή. Το 1977 προσελήφθη στο Ακαδημαϊκό Δραματικό Θέατρο Σβερντλόβσκ, όπου εργάστηκε για επτά χρόνια. Το 1983 ξεκίνησε σπουδές με αλληλογραφία στο Ινστιτούτο Λογοτεχνίας «Γκόρκι» της Μόσχας. Το 1987 έγραψε το πρώτο του θεατρικό έργο με τίτλο «Το Παιχνίδι» (Das Pfänderspiel). Το έργο βρήκε αμέσως μεγάλη ανταπόκριση και παρουσιάστηκε σε περισσότερες από 90 θεατρικές σκηνές της χώρας. Από τότε ο Νικολάι αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στη θεατρική συγγραφή. Το 1989 έγινε μέλος της Ομοσπονδίας Ρώσων Συγγραφέων.

Από τα 36 του έργα, τα 16 αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του τακτικού ρεπερτορίου 150 θεατρικών σκηνών. Τα έργα του μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες και σκηνοθετήθηκαν σε πολυάριθμα θέατρα της Ιταλίας, της Αγγλίας, των ΗΠΑ και της Γερμανίας.

Θεατρικά έργα του Νικολάϊ Κολιάντα :

- 1886 Το παιχνίδι (Das Pfänderspiel)
- 1886 Το πλοίο των τρελών (Das Narrenschiff)
- 1889 Ο κλέφτης (Der Dieb)
- Η σφεντόνα (Die Schleuder)
- Μουρλίν Μουρλώ (Murlin Murlo)
- 1990 Το παραμύθι της νεκρής βασιλοπούλας (Das Märchen der toten Zarentochter)
- 1991 Η μάγισσα (Die Hexin)
- Για σένα (Für Dich)
- Η Αμερικάνα (Die Amerikanerin)
- 1992 Η Κανοτιέ (Der Canotier)
- 1993 Η Πολονέζ του Ογκίνσκι (Die Polonaise von Oginski)

Ο συγγραφέας και ο άνθρωπος*

Το έργο του πολύ νεαρού και όμως πολύ ώριμου και πεπειραμένου δραματουργού φωτίζει τη μοίρα των συμπατριωτών του που ζουν στα προάστια στις παράγκες και στα κτίρια της εποχής του Χρουστσιόφ, περιγράφει την καθημερινότητα αυτών των βασανισμένων μισότρελων ημιανθρώπων, με τους οποίους γέμισε η σημερινή κοινωνία και έτσι αποτελούν μια ξεχωριστή πολυάριθμη τάξη. Μια τάξη ανθρώπων που αντικατέστησε τα παραδοσιακά ιστορικά στρώματα των χωρικών και των εμπόρων. Οι χαρακτηριστες στα έργα του Κολιάντα είναι αυθάδεις και προκλητικοί, πιθανότατα γιατί δεν μπορούν να πέσουν πιο χαμηλά, επειδή βρίσκονται ήδη στον πάτο της κοινωνίας. Και όμως δεν έχουν χάσει εντελώς το έδαφος κάτω από τα πόδια τους, κράτησαν την ρώσικη κουλτούρα και παρέμειναν άνθρωποι με όνειρα και επιθυμίες. Τα θεμέλια στα οποία πατούν είναι διαλυμένα, μοιάζουν με ερείπια. Έχουν χάσει κάθε μέτρο για αξίες. Βασανίζονται καθημερινά, είναι ανήσυχοι και όμως έμειναν άνθρωποι, άνθρωποι θρησκειούμενοι που προσπαθούν για μια καλύτερη ζωή.

Η παραφθαρμένη γλώσσα τους πλημμυρίζει από βρισιές και βαριά λόγια, είναι έξυπνη και παράφρονη ταυτόχρονα (όπως και η ίδια η ζωή των Ρώσων) και εκφράζει δυνατά την ανάγκη για στοργή και αγάπη και την αιώνια αναζήτηση των Ρώσων για το απόλυτο.

Από την ρωσική λογοτεχνία, που είναι γεμάτη πάθος και καλύπτει τα πάντα, από τον παράδεισο μέχρι την κόλαση, ολόκληρο το συμπάν με τις ανηφόρες και τις κατηφόρες του και εισχωρεί σε κάθε πόρο..., ολοφάνερα μέχρι τώρα έλειπε κάτι. Μία θέση είχε μείνει κενή. Αυτή την κενή θέση ήρθε να καλύψει ο Νικολάϊ Κολιάντα, που ξεγυμνώνει τη δομή της ρωσικής νοοτροπίας: την αναμονή του τελικού, του ακραίου, που χαρακτηρίζει την ψυχολογία των Ρώσων, την αναμονή του τέλους του κόσμου (ή του άκρως αντίθετου, την αρμονία του κόσμου, την ευτυχία του κόσμου). Ο Ρώσος ως άνθρωπος των άκρων δεν ικανοποιείται με τίποτα λιγότερο.

*Από άρθρο της εφημερίδας «Να Σμένου» που εκδίδεται στην Αικατερινούπολη

Νικολάϊ Κολιάντα : Οι Ρώσοι μετανάστες

«Στη Νέα Υόρκη μιλούσα συνέχεια ρωσικά! Παντού συναντάς συμπατριώτες. Δυο σοβιετικά τάνκερς, ανεξήγητα γιατί, συγκρούονται στην μέση του απέραντου ωκεανού – αυτό ακριβώς συμβαίνει και με μας τους Ρώσους στο εξωτερικό. Τους συναντάς παντού ... », λέει η Τάνια στο νέο μου έργο «Η Πολονέζ του Ογκίνσκι». Κι εμένα μου συνέβαινε το ίδιο, παντού έβρισκα Ρώσους που είχαν εγκαταλείψει την πατρίδα τους. Κάποτε φοβόμουνα, φτάνοντας στο αεροδρόμιο «Σιερεμέτιεβο» της Μόσχας, πως δε θα συναντήσω ούτε ένα Ρώσο. Η Δύση: Μια τόσο μικρή λέξη με τόσο μεγάλο περιεχόμενο. Παρίσι και Νέα Υόρκη, Βερολίνο και Άμστερνταμ, Mercedes και BBC, Mars και Milky Way, αγάπη και ξεκούραση, ήλιος και φρέσκος αέρας...

Ήμουνα συχνά καλεσμένος σ' αυτούς τους «Ρώσους του εξωτερικού». Στην κουζίνα τους βλέπεις το σαμοβάρ, στα ράφια τους δεν λείπουν τα βιβλία των Πούσκιν και Τολστόϊ και στα περισσότερα σπίτια, κάπου στον τοίχο, μια καρτποστάλ της Μόσχας.

Και στους γνωστούς μου εδώ στην Αικατερινούπολη, την πόλη μου, ακριβώς τα ίδια συναντάς: στην κουζίνα το σαμοβάρ, στα ράφια Πούσκιν και Τολστόι και που και που μια καρτποστάλ της Μόσχας. Με όλους μιλά ρωσικά, με τους μεν για τη Δύση, με τους δε για τη Ρωσία. Έζησα ενάμιση χρόνο στη Δύση, συγκεκριμένα στη Γερμανία στις πόλεις Stuttgart, Hamburg, Berlin και Löffbach. Επέστρεψα όμως στην Αικατερινούπολη, με δική μου θέληση, επειδή εδώ είναι το σπίτι μου, η πατρίδα μου. Φίλοι και γνωστοί μου τηλεφωνούν, με πολιορκούν με ερωτήσεις για τη Δύση: Πώς τα πέρασα, πώς είναι η Δύση, αν βρίσκεi κανείς εκεί δουλειά. Και στερεότυπα απαντώ: «Γιατί όχι; Μια γνωστή μου στη Νέα Υόρκη εργάζεται σ' ένα μπαρ, ένας γνωστός μου στο Αμβούργο είναι νυχτοφύλακας σ' ένα ξενοδοχείο... Σίγουρα πληρώνονται καλά ...»

Τους κλείνω το τηλέφωνο, νευριασμένος και λυπημένος ταυτόχρονα, και όλα όσα δεν τους είπα στο τηλέφωνο μου έρχονται στο νου και μου βαραίνουν τη ψυχή: ότι με εξοργίζει το γεγονός πως όλοι θέλουν να φύγουν και είναι έτοιμοι να εγκαταλείψουν τα πάντα, για να κάνουν κάπου τους οικιακούς βοηθούς ή το γκαρσόνι, για να πωλούν τον εαυτό τους, να παίζουν τους κωφούς, και τους κωφούς, επειδή κανένας απ' αυτούς δεν ξέρει περισσότερες από τρεις λέξεις στα αγγλικά ή στα γερμανικά και ότι ... Και η γάτα μου, η Μαντζούρα, με ακούει με προσοχή, με κοιτάζει και μου λέει: Έχεις δίκαιο, αλλά δε θα 'λεγα όχι σ' ένα Whiskas!

Χαμογελώ και ντρέπομαι λιγάκι, ξέχασα πως όλοι έχουν το δικαίωμα να ζήσουν τη ζωή τους όπως θέλουν οι ίδιοι. Όταν βλέπω τι συμβαίνει εδώ στη Ρωσία, δεν τους αδικώ που πακετάρουν τα πράγματα τους και φεύγουν.

Πιστεύω όμως ότι ο ουρανός παντού είναι ο ίδιος. Ούτε στη Γερμανία, μα ούτε και στην Αμερική ο ουρανός είναι πιο γαλάζιος απ' τον ουρανό της Ρωσίας. Ούτε ένα ντουλάπι γεμάτο ρούχα, ούτε και ένα κομψό αυτοκίνητο έξω από την πόρτα μας, ευκολύνουν την αναζήτηση αυτού που ψάχνουμε όλοι μας, την αναζήτηση της ευτυχίας. Μια σοφή έκφραση που την ξεχνούμε δυστυχώς πολύ συχνά και για να τη θυμηθούμε έγραψα το έργο "Η Αμερικάνα".

Συνέντευξη με τον Nikolai Kolyada
25 Απριλίου 1992, Στουτγάρδη (Ακαδημία «Schloss Solitud»)

Ερώτηση: Πότε αποφασίσατε να ασχοληθείτε με τη συγγραφή;

Απάντηση: Ήδη στα παιδικά μου χρόνια, από πολύ μικρός, πάντα κάτι έγραφα, παραμύθια ή διηγήματα. Και μετά, στη Δραματική Σχολή, έγραφα αλλά δεν τα έδειχνα ποτέ σε κανένα. Πάντοτε νόμιζα πως όλοι οι άνθρωποι γράφουν. Δε σκεφτόμουν ποτέ ότι υπάρχουν άνθρωποι που δε γράφουν καθόλου. Μετά αντιλήφθηκα πώς έχουν τα πράγματα... Μετά. Όταν εργαζόμουν στο θέατρο, μετά το στρατό, νομίζω το 1980, γνώρισα τυχαία μια συγγραφέα, που με παρακάλεσε να της δείξω τα διηγήματά μου. Της είχα πει ότι γράφω, διάβασε μια από τις ιστορίες μου, τη δαχτυλογράφησε και μια μέρα άνοιξα τυχαία την εφημερίδα και βλέπω το διήγημά μου. Πληρώθηκα 32 ρούβλια και σκεφτόμουν: Θεέ μου, αυτή η δουλειά αφήνει λεφτά! Πρέπει να είναι καλό να γράφω και να δουλεύω! Και έτσι άρχισα να γράφω και μάλιστα πολλά. Εργαζόμουν στο θέατρο ως ηθοποιός. Όλοι εκεί διάβαζαν. Ένας ηθοποιός που γράφει ήταν κάτι το ενδιφέρον. Τώρα όμως γελώ, όταν σκέφτομαι αυτά τα διηγήματα. Αργότερα, το 1983, με έδιωξαν από το θέατρο. Έπινα πολλή βότκα, είχα και τον πρώτο μου φίλο και κυκλοφορούσαν φήμες ότι ήμουνα ομοφυλόφιλος. Απλώς έψαχναν μια δικαιολογία, για να με απολύσουν. Μια φορά εμφανίστηκα σε μια παράσταση και μύριζα ποτό. Αμέσως ειδοποίησαν το διευθυντή και εκείνος με κάλεσε στο γραφείο του. Παρόλο που δεν ήμουν μεθυσμένος και έπαιξα το ρόλο μου κανονικά μου είπαν: Αν δεν παραιτηθείς γραπτώς από μόνος σου σήμερα ή αύριο, τότε θα απολυθείς βάσει της παραγράφου 33 «για μεθύσι εν ώρα εργασίας» με σημείωση στο βιβλιάριο εργασίας. Αυτό σημαίνει ότι δε θα ξαναβρείς δουλειά πουθενά. Τους απάντησα: «Να πάτε όλοι στο...», υπέγραψα την παραιτήσή μου και έτσι απολύθηκα. Μετά έπινα για δυο-τρεις μέρες ασταμάτητα, αυτό ήταν πολύ απαισία. Στη συνέχεια, ξεμέθυστος πλέον, συνειδητοποίησα σε πόσο απελπιστική κατάσταση βρισκόμουν, χωρίς δουλειά, τι να κάνω;...

Κατάλαβα ότι έπρεπε να φύγω, να πάω κάπου αλλού, να ψάξω για δουλειά σ' ένα άλλο θέατρο. Αλλά οι φήμες έχουν φτερά, πετούνε από το ένα θέατρο στο άλλο. Θα μάθαιναν ότι πίνω και όλα τα άλλα και έτσι θα ήταν δύσκολο να βρω άλλο θέατρο. Εκείνη τη δύσκολη περίοδο μου ήρθε η πρόσκληση από το Ινστιτούτο Λογοτεχνίας. Το Γενάρη εκείνης της χρονιάς τους είχα στείλει μερικές ιστορίες, απλώς έτσι, επειδή έπληττα. Και ξαφνικά μου στέλνουν την πρόσκληση για τις εισαγωγικές εξετάσεις. Λαμβάνουν εκεί πολυάριθμα χειρόγραφα. Από τους πολλούς αιτητές επιλέγουν 100 έως 120 και τους καλούν για εξετάσεις. Πρέπει κανείς να περάσει τέσσερις εξετάσεις. Από τους 120 εξεταστούς επέλεξαν 60. Εγώ είχα κάμει αίτηση για μια θέση στο τμήμα πεζογραφίας. Όταν πήρα την πρόσκληση, δεν κρατούσα τα λεφτά για το εισιτήριο. Ήμουν εντελώς απένταρος, η ζωή μου ήταν απελπιστική. Ενώ τώρα είμαι πλούσιος... Το οφείλω σ' ένα φίλο μου, που μου έδωσε τα χρήματα για το εισιτήριο... Εκεί, στη Μόσχα, μάζεψα όλες μου τις δυνάμεις και τη θέλησή μου, για να πετύχω μια θέση στο Ινστιτούτο Λογοτεχνίας. Είναι ένα ινστιτούτο με όνομα! Υπέβαλα αίτηση για μια θέση σπουδών με αλληλογραφία. Στις εξετάσεις πήρα 22,5 βαθμούς, μόλις που πέρασα. Έπειτα γύρισα στο Σβερντλόβσκ. Ήμουνα βέβαιος ότι όλοι στο θέατρο θα με μισούσαν και θα ζήλευαν. Είχα λάθος: Κανένας δε νοιαζότανε. Αργότερα, όταν έγραφα θεατρικά έργα, πάλι νόμιζα ότι θα με ζήλευαν. Πόσο ανόητος ήμουνα. Με τα χρόνια έμαθα ότι μόνο στον εαυτό μας πρέπει να αποδειξουμε την αξία μας, σε κανέναν άλλο. Σήμερα είμαι σίγουρος γι' αυτό. Τότε ξεκίνησα και δουλειά στο Μέγαρο Πολιτισμού, όπου ήμουν υπεύθυνος της ομάδας διαφώτισης. Έμαθα στα αγόρια και στα κορίτσια να απαγγέλλουν πατριωτικά ποιήματα. Δύο χρόνια έκανα αυτή τη δουλειά, συνέχιζα να πίνω πολλή βότκα και να σπουδάζω στο Ινστιτούτο Λογοτεχνίας. Δύο φορές το χρόνο έπρεπε για ένα μήνα να πηγαίνω στη Μόσχα. Σπούδαζα στο τμήμα πεζογραφίας, έγραφα διηγήματα και το 1986 στο τρίτο έτος των σπουδών μου, έγραψα το πρώτο μου θεατρικό έργο «Το παιχνίδι» (Das Pfänderspiel). Αυτό έγινε εντελώς τυχαία. Τότε είχα γράψει δυο μονόπρακτα και με αυτά τα κομμάτια με κάλεσαν σε ένα θεατρικό σεμινάριο στο Νοβοσιμπίρσκ. Εκεί ένας δραματουργός από τη Μόσχα μου είπε πως το μονόπρακτο μου ήταν αξιόλογο. Τώρα κατάλαβα πως δεν έδωσε δεκάρα. Το είπε απλώς έτσι, επειδή δεν είχε τίποτε άλλο να πει ή να κάνει. Μου είπε: «Πολύ καλά, πολύ καλά, συνεχίστε να γράφετε!». Μου άρεσε να μου λένε τέτοια και σκέφτηκα: Αφού έτσι έχουν τα πράγματα και είμαι καλός, θα γράψω άλλο ένα κομμάτι.» Επέστρεψα σπίτι και μέσα σε τρεις μέρες είχα έτοιμο «Το Παιχνίδι». Το έστειλα στο Υπουργείο Πολιτισμού. Λίγο μετά μου απάντησαν πως το έργο ήταν εξαιρετικό (και για την εποχή εκείνη πολύ τολημρό και σύγχρονο). Τώρα όμως το βρίσκω ανόητο, γελοίο. Πέρασε ένας μήνας και μου ήρθαν προτάσεις από άλλα θέατρα. Ήμουν φτωχός, δεν είχα χρήματα, δεν είχα τίποτε. Ξαφρικά προτάσεις από μεγάλα θέατρα, όπως τα θέατρα του Τομσκ και του Νοβοσιμπίρσκ! Μέσα σ' ένα χρόνο 90 θέατρα ανέβασαν το έργο μου και το παίζουν έως σήμερα. Και πήρα λεφτά, πολλά λεφτά...[...] Συχνά σκέφτομαι το θάνατο, πως κάποια στιγμή ξαφνικά πεθαίνω και κανένας δε θα γνωρίζει τι σκεφτόμουν και τι αισθανόμουν. Για κάποιο λόγο η σκέψη μου αυτή με κάνει να αισθάνομαι πολύ άσχημα, να μην ξέρει κανείς για τα όνειρα και τις στεναχώριες μου. Αυτός ο φόβος με κάνει να γράφω.

Ερώτηση: Ταξιδεύατε συχνά στο εξωτερικό. Τι επιρροή είχαν τα ταξίδια σας στα έργα σας;

Απάντηση: Τα ταξίδια ανοίγουν τον ορίζοντα και την ψυχή ενός ανθρώπου. Τα πρώτα μου ταξίδια φυσικά ήταν τουριστικού χαρακτήρα. Όλα ήταν εντυπωσιακά, τα καταστήματα γεμάτα με εμπορεύματα. Όλα αυτά όμως δεν επηρέαζαν το γράψιμό μου. Τα άλλα δυο επαγγελματικά μου ταξίδια στην Αμερική όμως – το ένα σε μια προεμίρα στο Λέξιγκτον και το δεύτερο με μια αντιπροσωπεία δραματουργών – με έκαναν να παρακολουθήσω το θέατρο εκεί, να φιλοσοφήσω τη ζωή, και άγγιξαν την ψυχή μου. Δε μιλούμε για καταναλωτικές εντυπώσεις. Το ταξίδι μου στην Αμερική με γέμισε με περηφάνια, περηφάνια για τον εαυτό μου και το ρωσικό θέατρο (ίσως είμαι αλαζονικός). Στην Αμερική το θέατρο μου φάνηκε επαρχιακό, γελοίο... Κατά την επίσκεψή μου στο θέατρο του Λέξιγκτον παρακολουθούσα τις δοκιμές και μια βδομάδα πριν από την προεμίρα το θέατρο μου έρχου είχα την εντύπωση πως βρισκόμουν σ' ένα απ' τα δημοτικά μας θέατρα της επαρχίας. Η απόδοση των ηθοποιών ήταν τόσο αδύνατη, που ρωτούσα επανειλημμένα αν ήταν επαγγελματίες ή ερασιτέχνες. Μου απάντησαν πως όλοι έχουν τελειώσει τη δραματική σχολή. Το θέατρο είχε 100 -120 θέσεις και στην προεμίρα είχαν έρθει περίπου 70 άτομα, γεγονός που θεωρήθηκε τεράστια επιτυχία! Αμέσως σκέφτηκα: «Όταν το δικό μας θέατρο Σοβρεμέννικ, που διαθέτει 800 θέσεις, στην παράσταση Μουρλέν Μουρλώ (Murlin Murlo) μένουν τρεις-τέσσερις θέσεις κενές το θεωρούμε αποτυχία!

Ερώτηση: Δεν πιστεύετε πως και στη Ρωσία με την πάροδο του χρόνου θ' αλλάξει το ενδιαφέρον των ανθρώπων για το θέατρο; Και στη Γερμανία πλέον λιγόστεψε ο αριθμός των θεατρόφιλων. Οι θεατές θέλουν να διασκεδάσουν και όχι να προβληματιστούν.

Απάντηση: Φαντάζομαι ότι και η Ρωσία θα αντιμετωπίσει την ίδια ανάπτυξη όπως την Αμερική ή τη Γερμανία. Προς το παρόν όμως το θέατρο έχει μια δυνατή θέση στη χώρα μας. «Μάλιστα! Η Ρωσία μου είναι η καλύτερη, εννοώ το θεατρό μας!» Μου αρέσει πολύ το θεατρό μας, αγαπώ τους ηθοποιούς μας! Έχουν ψυχή με βάθος! Πριν από λίγο παρακολούθησα ένα θεατρικό του Horvaths. Στο τέλος του έργου η πρωταγωνίστρια, δηλαδή η ηρωίδα, μαθαίνει πως ο γιος της πέθανε. Σκέφτομαι πως θα ήταν αυτή η σκηνή στο θέατρο Σοβρεμέννικ. Την ώρα που θα ανακοίνωναν το θάνατο του γιου της, θα κατέβαναν ταυτόχρονα και μερικά ασθενοφόρα, θα λιποθυμούσαν αρκετοί θεατές στην αίθουσα, γιατί πρόκειαι για μια σκηνή που ο ηθοποιός πρέπει να τα δώσει όλα, μα απολύτως όλα. Εδώ ούτε ένα δάκρυ δεν κύλησε. Εξέφρασα την έκπληξή μου και μου είπαν: «Το Γερμανό δεν πρέπει να τον αναστατώνεις πολύ, επειδή θα πάει δουλειά την επόμενη.»

Ερώτηση: Θα μπορούσατε να γράψετε ένα έργο για τη Γερμανία;

Απάντηση: Ουδέποτε! Γενικά τίποτε που έχει σχέση με τη γερμανική γλώσσα, με τη γερμανική ζωή ή και με την αμερικανική. Δεν έχω τις γνώσεις ούτε την κατανόηση. Έγραψα το έργο «Η Αμερικάνα», αυτό όμως αφορούσε αποκλειστικά μια γυναίκα η οποία έζησε στη Ρωσία και κράτησε τη ρωσική της νοοτροπία. Η γυναίκα για την οποία έγραψα, ήταν πολύ θυμωμένη μαζί μου: «Δεν καταλαβαίνετε καθόλου την Αμερική, δε με καταλάβατε ούτε εμένα», και χωρίσαμε τσακωμένοι. Όλα τα θεατρικά μου έργα μιλούν αποκλειστικά για τη ρωσική ζωή.

Μετάφραση: Ουντίνε Ιακώβου

Σημείωμα Καλλιτεχνικού Διευθυντή

Αγαπητοί Θεατές,

Το Θέατρο «ΣΚΑΛΑ» συνεχίζοντας την ανοδική του πορεία με προβληματισμό και όραμα, στοχεύοντας πάντοτε να προσφέρει στον βασικό αποδέκτη – τον θεατή- την ευκαιρία να απολαύσει δρώμενα που να καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα τόσο ως προς την θεματική τους, όσο και ως προς την δημιουργική τους προσέγγιση, επανέρχεται με την Δεύτερη του Σκηνή (παράλληλα με τις παραστάσεις της μεγάλης του παραγωγής στην Κύρια Σκηνή με το έργο «ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ») παρουσιάζοντας σε πανελλήνια πρεμιέρα το συγκλονιστικό μονόδραμα του διάσημου Ρώσου συγγραφέα Νικολαΐ Κολιάντα «Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ». Έργο δοκιμασμένο σε πολλές μεγάλες σκηνές της Ευρώπης, Αμερικής και σε δεκάδες Σκηνές της πατρίδας του συγγραφέα της Ρωσσίας.

Η Δεύτερη Σκηνή του Θεάτρου «ΣΚΑΛΑ» δημιουργήθηκε το 2004 ως μια θεατρική αναγκαιότητα στο πλαίσιο της πολύπλευρης και ευρύτερης αποστολής του που συνεπάγεται στην θεατρική καλλιέργεια και ανάπτυξη καθώς και στην διάδοση της θεατρικής τέχνης σ' όλες της τις μορφές. Βασικές αρχές της είναι να γνωρίσει στο θεατρόφιλο κοινό αλλά και να του δώσει την ευκαιρία να επικοινωνήσει με έργα της Μικρής Φόρμας, έργα της σύγχρονης αλλά και κλασσικής παγκόσμιας λογοτεχνίας και δραματολογίας, έργα πρωτόπαιχτα στην Κυπριακή Θεατρική Σκηνή παρουσιάζοντας τα με σκηνικές πρωτοποριακές προσεγγίσεις και πειραματικές διαθέσεις.

Τα καλλιτεχνικά αποτελέσματα, τα ευμενή σχόλια του θεατρόφιλου κοινού και οι κριτικές των ειδικών καταξίωσαν την Δεύτερη Σκηνή του Θεάτρου «ΣΚΑΛΑ» ως ένα σημαντικό θεατρικό βήμα με αξιόλογες προτάσεις και παρεμβάσεις (Φτερά Μπεκάτσας (2004), Μικρά συζυγικά εγκλήματα (2005), Ο Εραστής (2006), Ο Συλλέκτης (2007), Αφροδίτη και Αδωνης (2008), Αλήθειες και Ψέματα (2009).

Η Δεύτερη Σκηνή είναι από την φύση της «αντιεμπορική»- είτε γιατί τα έργα της Μικρής Φόρμας που παρουσιάζει είναι συνήθως ολιγοπρόσωπα, είτε γιατί διακρίνεται από πρωτοποριακές ή πειραματικές (δηλ. άγνωστες) προσεγγίσεις, είτε γιατί είναι έργα πρωτόπαιχτα και δεν κουβαλούν κάποιο «εγγυημένο» ιστορικό και εξασφαλισμένη διαφήμιση από τον τίτλο τους και μόνο, είτε (και δεν το λέω εγωιστικά και αφ'υψηλού) οι βαθμοί ανάγνωσης του θεατή να μην αρκούν για την αποδοχή της παράστασης.

Είμαστε όμως πεπεισμένοι ότι αυτές οι Σκηνές (Δεύτερες, Νέες, Πειραματικές κ. άλλες) είναι που ανοίγουν τους δρόμους της πραγματικής θεατρικής Ανάπτυξης και καλλιέργειας και που συμβάλλουν καταλυτικά στην ευρύτερη θεατρική παιδεία και ανεβάζουν τους δείκτες και βαθμούς ανάγνωσης του θεατή.

Γι' αυτό και οι Σκηνές αυτές είναι αναπόσπαστο συστατικό του κάθε Θεάτρου Ρεπερτορίου που σέβεται τον εαυτό του και την αποστολή του αλλά πάνω απ' όλα τους θεατές του (δεν έχει σημασία αν είναι λίγοι ή πολλοί). Αναμφισβήτητα ένα θέατρο έχει ανάγκη και τα έργα που να γεμίζουν τις αίθουσες και να είναι προσita στο ευρύτερο κοινό. Αυτό σημαίνει ισορροπημένο ρεπερτόριο χωρίς να ξεχνά το θέατρο την κύρια αποστολή του : Να Μορφώνει, Να Καλλιεργεί, Να Ψυχαγωγεί.

Κλείνοντας θέλω να εκφράσω τις ιδιαίτερες μου ευχαριστίες στον σκηνοθέτη της παράστασης κύριο Michael Leinert (γνωστό και αγαπητό στο θεατρόφιλο κοινό της Κύπρου από τις παλαιότερες συνεργασίες του με τον Θ.Ο.Κ.) που μας τιμά με την συνεργασία του και ενισχύει την καλλιτεχνική μας προσπάθεια. Ευχαριστώ ολόψυχα όλους τους συνεργάτες και συντελεστές για την πολύτιμη βοήθεια και συμβολή τους στην κάθοδο της ρωσικής «Αμερικάνας».

Καλή Θέαση
Ανδρέας Μελέκης

Νόνα Μολέσκη

Η Νόνα Μολέσκη γεννήθηκε στο Ερεβάν της Αρμενίας το 1956. Σε ηλικία ένδεκα χρόνων μετακόμισε με την οικογένειά της στη Μόσχα, όπου και τελείωσε το σχολείο μέσης παιδείας. Στη συνέχεια σπούδασε κλασική φιλολογία στο Κρατικό Πανεπιστήμιο Μόσχας – Λομονόσοφ και παρακολούθησε μεταπτυχιακά μαθήματα στο Ινστιτούτο Σλαβικών και Βαλκανικών Σπουδών της Μόσχας στον κλάδο της συγκριτικής γλωσσολογίας.

Από το 1982 ζει μόνιμα στην Κύπρο. Εργάστηκε για εννιά χρόνια στην Κρατική Πινακοθήκη Σύγχρονης Κυπριακής Τέχνης του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού και από το 1997 είναι καθηγήτρια ελληνικής φιλολογίας σε σχολεία μέσης παιδείας.

Έχει μεταφράσει διάφορα θεατρικά έργα, τα οποία παρουσιάστηκαν από τον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου, το Σατιρικό Θέατρο, το Θέατρο Ένα και το Ανοιχτό Θέατρο. Διετέλεσε για δυο συνεχείς θητείες μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου και για δυο, επίσης, θητείες, μέλος της Επιτροπής Θεατρικών Βραβείων του Θ.Ο.Κ.

Από το 1989 άρχισε να γράφει κριτική θεάτρου, πρώτα στην εφημερίδα Εμπρός και στη συνέχεια στην εφημερίδα ο Φιλιλεύθερος, όπου συνεχίζει μέχρι σήμερα διατηρώντας μόνιμη κυριακάτικη στήλη.

Michael Leinert

Ο Michael Leinert γεννήθηκε στη Γερμανία. Σπούδασε μουσική, γερμανική λογοτεχνία και ιστορία της τέχνης στα πανεπιστήμια του Μονάχου και του Ντίετμολντ. Καθηγητές του στη σκηνοθεσία για το θέατρο και την όπερα ήταν οι August Everding, Heinz Arnold και Goetz Friedrich. Το 1970 προσλήφθηκε ως δραματογράφος και σκηνοθέτης θεάτρου και όπερας στο θέατρο του Κιέλου. Ακολούθησαν άλλοι διορισμοί σε παρόμοιες θέσεις στο Κρατικό Θέατρο Braunschwig, στην Κρατική Όπερα του Αμβούργου και στην Κρατική Όπερα του Μονάχου. Το 1988 διορίστηκε Καλλιτεχνικός Διευθυντής και Γενικός Διευθυντής του Pfalztheater Kaiserslautern και από το 1991 μέχρι το 1999 υπήρξε Καλλιτεχνικός Διευθυντής και Γενικός Διευθυντής του Κρατικού Θεάτρου της Κάσσελ, όπου σκηνοθέτησε διάφορα έργα, μεταξύ των οποίων η 'Κόρη της Ορλεάνης', του Σίλλερ, 'Υβόνη' και 'Πριγκίπισσα της Βουργουνδίας' του Gombrowitz, 'Η Αμερικάνα του Κολιάντα' (πρώτη γερμανική πρεμιέρα με σκηνικά - κοστούμια του Άντη Παρτζίλης) και ο 'Κύκλος του Δακτυλιδιού' του Βάγκνερ. Το Φθινόπωρο του 1999, ο Μ. Λάινερτ διορίστηκε Διευθυντής Δραματογράφος και Σκηνοθέτης της Deutsche Oper am Rhein, στο Ντύσελντορφ.

Ο Michael Leinert έχει προσκληθεί να σκηνοθετήσει έργα και όπερες στη Γερμανία, στην Ιταλία, στη Δανία, στη Ρωσία, στις Ηνωμένες Πολιτείες και στην Κύπρο ('Φαίδρα' του Ρακίνα, 'Φάουστ' των Γκαίτε/ Καζαντζάκη). Δημιούργησε και σκηνοθέτησε την πρώτη κυπριακή όπερα 'Μανώλη' των Βάσου Αργυριδής και Γιώργου Νεοφύτου. Είναι Μόνιμος σκηνοθέτης στην Hamburg Chamberopera. Εκεί σκηνοθέτησε με μεγάλη επιτυχία το Νοέμβριο του 2006 τη δεύτερη όπερα του Βάγκνερ 'Απαγορευμένος έρωτας' (βασισμένη στο «Με το ίδιο Μέτρο» του Σαίξπηρ). Η παραγωγή της όπερας δωματίου του Juerg Baur 'Μυθιστόρημα με Κοντραμπάσο' (λιμπρέτο του Leinert από τον Τσέχωφ) παρουσιάστηκε με διεθνή επιτυχία το Νοέμβριο του 2005 στην Deutsche Oper am Rhein. Το Μάρτιο του 2006 σκηνοθέτησε με επιτυχία στη Deutsche Oper am Rhein τον 'Άμλετ', μια σπουδαία γαλλική όπερα του Ambrose Thomas, βασισμένη στο έργο του Σαίξπηρ.

Ο Michael Leinert δημιούργησε τον πρώτο Ευρωπαϊκό Διαγωνισμό Συγγραφής Θεατρικού Έργου (σε συνεργασία με τη σπουδαιότερη ανά τα παγκόσμια έκθεση σύγχρονης τέχνης : την Documenta IX στην Kassel, 1992). Ο διαγωνισμός είχε την υποστήριξη των Πήτερ Ουσίνιοφ και του Καθηγητή August Everding. Έχει επίσης προωθήσει και ανεβάσει το έργο πειραματικών συγγραφέων και σύγχρονων συνθετών. Έγραψε και σκηνοθέτησε αριθμό έργων για το ραδιόφωνο, λιμπρέτα για όπερες και τρία μουσικά έργα για παιδιά. Η βιογραφία που έγραψε για τον Γερμανό ρομαντικό συνθέτη Κάρλ Μαρία Φον Βέμπερ δημοσιεύθηκε σε πέμπτη έκδοση από το γνωστό οίκο Rowolt Verlag (Serie Monografien) και μεταφράστηκε στα σουηδικά και στα κινέζικα. Ο Michael Leinert έχει διδάξει στα Πανεπιστήμια της Βρέμης, του Braunschweig, του Αμβούργου και του Μονάχου, ως Επισκέπτης Καθηγητής, Ιστορία της Όπερας, Θεατρική Λογοτεχνία και δραματικές Σπουδές.

Μαζί με την γυναίκα του, τη γνωστή τραγουδίστρια όπερας και δασκάλα φωνητικής Susan Owen - Leinert διευθύνει τη Νέα Θερινή Ακαδημία για τραγουδιστές: Memphis Opera and Song Academy στο Πανεπιστήμιο Memphis, Tennessee, στις ΗΠΑ. Το Φθινόπωρο του 2007 ο ανεξάρτητος ιδιωτικός θίασος του Leinert 'The Chamber Opera of Memphis' δημιουργεί την πρώτη παραγωγή πειραματικού μουσικού θεάτρου.

Εδώ και 18 χρόνια ο Michael Leinert επισκέπτεται την Κύπρο, είτε ως σκηνοθέτης είτε ως συντονιστής συμπαραγωγών γερμανικών θεάτρων και του Θ.Ο.Κ., είτε απλώς για να απολαύσει με την οικογένειά του το όμορφο κυπριακό τοπίο.

Άντης Παρτζίλης

Γεννήθηκε στην Αμμόχωστο και σπούδασε Σκηνογραφία και Ενδυματολογία στην Ακαδημία Εφαρμοσμένων Τεχνών της Πράγας (VSUP) και την θεατρική Ακαδημία της Πράγας (DAMU) με καθηγητές τους F. Troster και L. Vychodil, από όπου και αποφοίτησε με τον τίτλο Magister. Παρακολούθησε σεμινάρια και άλλα εκπαιδευτικά προγράμματα σχετικά με τις Τέχνες και το θέατρο στις ΗΠΑ, Αγγλία, Γερμανία και αλλού.

Είναι μέλος της Διεθνούς Οργάνωσης Σκηνογράφων, Αρχιτεκτόνων και Τεχνικών θεάτρου (OISTAT) και Ιδρυτής και Πρόεδρος του Κυπριακού Κέντρου του OISTAT. Υπήρξε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Συνόδου Ευρωπαϊκών θεάτρων (ETC) και Διευθυντής του ΘΟΚ για 13 χρόνια κατά τις περιόδους 1989-1993 και 1998-2007. Ήταν συνιδρυτής και πρώτος καλλιτεχνικός διευθυντής του Θεάτρου «ΣΚΑΛΑ». Το 2001, του απονεμήθηκε το θεατρικό βραβείο ΘΟΚ για εξαιρετή σκηνογραφική εργασία κατά την περίοδο 1999-2001 και το 2009 το ειδικό βραβείο σκηνογραφίας στο 5ο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Κύπρου.

Έλαβε μέρος στη Παγκόσμια Έκθεση Σκηνογραφίας (PQ) της Πράγας το 1995 και 2003, διετέλεσε κομισάριος των κυπριακών συμμετοχών στην ίδια έκθεση το 1991 και το 1999 και αρχιτέκτονας του κυπριακού περιπτέρου το 2007. Η σκηνογραφία τις Φοίνισσες του Ευριπίδη, επιλέχθηκε ανάμεσα σε εκατοντάδες υποψηφιότητες και παρουσιάστηκε μαζί με τις εργασίες άλλων 60 σκηνογράφων απ' όλο τον κόσμο, στην Παγκόσμια Έκθεση Σκηνογραφίας (WSD) του Τορόντο. Επίσης εργασίες του επιλέχθηκαν και παρουσιάστηκαν και στην Παγκόσμια Έκθεση Σκηνογραφίας (WSD) στη Σεούλ. Είναι ο πρώτος που εισήγαγε και δίδαξε την τεχνική του μαύρου θεάτρου στην Κύπρο.

Έχει σχεδιάσει σκηνικά, κοστούμια και αφίσες για πέραν των 100 παραγωγών θεάτρου, όπερας, μπαλέτου, κινηματογράφου και τηλεόρασης στην Κύπρο, Ελλάδα και Γερμανία. Ως σκηνογράφος συνεργάστηκε με τον ΘΟΚ, το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, το Θέατρο «ΣΚΑΛΑ», το ΡΙΚ, το Kassel Staatstheater, το Dancecyprus, το Goerlitz Theater και άλλους Οργανισμούς.

Στο Θέατρο και την όπερα συνεργάστηκε με σημαντικούς σκηνοθέτες όπως οι Βλαδίμηρος Καυκαρίδης, Νίκος Χαλαλάμπους, Σταύρος Τσακίρης, Μίχαελ Λάινερτ, Εύης Γαβριηλίδη, Έρνστ Κλούζεν, Βαλέρι Αχάτωφ κ.ά., στο χορό και το μπαλέτο με χορογράφους μεταξύ των οποίων οι Αντόνιο Κολαντρέα και Φράντς Χούγιερ και στη τηλεόραση και τον κινηματογράφο με τους σκηνοθέτες Σάκη Μανιάτη, Κύρο Ρωσσίδη, Ανδρέα Πάντζη, Βασίλη Μαζωμένο, Ιωακείμ Μυλωνά, Θάνο Λαμπρόπουλο, Στέλιο Χαλαλμπόπουλο κ.ά.

Μόνικα Μελέκη

Γεννήθηκε το 1965 στο Πέρνικ Βουλγαρίας. Σπούδασε Υποκριτική στο Ανώτατο Ινστιτούτο Θεατρικής Τέχνης της Βουλγαρίας και από το 1990 μέχρι σήμερα προσφέρει τις υπηρεσίες της στο Κυπριακό Θέατρο.

Συνεργάστηκε με το Σατιρικό Θέατρο, την ΕΘΑΛ, το Θέατρο ΕΝΑ, τον ΘΟΚ και από το 1998 μέχρι σήμερα είναι στέλεχος του θεάτρου «ΣΚΑΛΑ».

Ερμήνευσε ρόλους απ'όλο το φάσμα του νεοελληνικού, Παγκόσμιου δραματολογίου, Αρχαίας Κωμωδίας και Παιδικής Σκηνής μεταξύ των οποίων :

Μπλάνς- «Λεωφορείο ο Πόθος» του Τ. Ουίλιαμς
Αμπε- «Πόθοι κάτω από τις Λεύκες» του Ε.Ο'Νήλ
Τζούλη- «Δεσποινίς Τζούλη» του Α. Στρίντπεργκ
Αννα – «Το Γεύμα» Λείας Βιτάλη
Κλυταιμνήστρα- «Ρόσμπιφ», Λείας Βιτάλη
Βέρα- «Ερυθρό Ρομάντζο»- του Α. Γκέλμαν
Λίζα- «Μικρά Συζυγικά Εγκλήματα» του Έρικ- Εμανουέλ Σμιτ
Μάρθα-«Η Παρεξήγηση» του Αλπερ Καμύ
Λούπα- «Η Κυρία και το Σαξόφωνο» του Μ. Κρίστοφερ
Ροζέτα – «Η Μαριχουάνα της μαμάς είναι πιο γλυκιά» του Ντάριο Φο
Βερεγγάρια- «Ο Λεοντόκαρδος στην Κύπρο» του Άντρου Παυλίδη
Τέρυ- «Τα Φώτα της Ράμπας» του Τσάρλι Τσάπλιν
Φλοράνς – «Ο Χειμώνας κάτω από το τραπέζι»- του Ρολάν Τοπόρ
Αφροδίτη – «Αφροδίτη και Αδωνις» Ουίλιαμ Σαίξπηρ
Βασίλισσα, Αικατερίνη Κορνάρο» Στης Κύπρου το Βασίλειο» του Γιώργου Νεοφύτου
Μπαμπέτ- «Ο Μπήντερμαν και οι εμπρηστές»- του Μαξ Φρις
Ρόζα- «Όλα για τη μητέρα μου»- του Σάμουελ Άνταμσον

Επίσης διδάσκει σε παιδιά και νέους στα θεατρικά Εργαστήρια του Θεάτρου «ΣΚΑΛΑ».

Να ζει κανείς
ή να μην ζει;

ΠΑΜΕ
ΘΕΑΤΡΟ

κυρίες και κύριοι η παράσταση αρχίζει

Εμείς στηρίζουμε το θέατρο.
Εσείς απολαύστε το.

Βάλτε το θέατρο στη ζωή σας
και παρακολουθήστε συντροφιά με τη Cyta
τις παραστάσεις της νέας θεατρικής χρονιάς.

www.cytapametheatro.com

Σταυρικό Θέατρο
99 440 254

ΕΘΑΛ
25 877 827

Θέατρο Ανεμώνια
22 573 031

Θέατρο Αντίδοτο
24 822 677

Θέατρο Ένα
22 439 838

Θέατρο Σκάλα
24 652 800

Θέατρο Διονυσος
22 818 999

Θέατρο Versus
96 458 399

Νιώσε κοντά, φτάσε μακριά

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΩΨΣΕΩΣ

Αναπληρωτής Πρόεδρος

ΤΙΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ

Γραμματέας

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Β.Γραμματέας

ΑΝΤΡΟΥΛΑ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

Οικονομικός Επόπτης

ΑΛΕΞΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Μέλη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΒΑΣΟΣ ΖΑΝΕΤΤΟΣ

ΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΤΣΑΓΓΑΡΙΔΗΣ

ΞΕΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΔΩΡΑ ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΕΛΕΚΗΣ

Γραμματέας

ΧΛΟΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΟ "ΣΚΑΛΑ" Τ.Θ. 41020 6309 Λάρνακα

Τηλ.: 24652800/1, 99490102

Φαξ: 24652802

email: theatro.skala@cytanet.com.cy

www.theatroskala.com